

Olívie a kolo

Olívie jede do lesní školky na kole, má přilbu, je zabalena do deky a drží se tatínka, který umí šlapat do pedálů a ví o kole všechno, nebo aspoň to, co neví Olívie, které je v podstatě úplně jedno, že tatínek šlape a kolo skřípe a že jsou před nimi i za nimi světla na křižovatkách, že je míjejí auta, v nichž se v teple vezou děti do školek, nebo že řidiči musejí zívát, protože je ráno a každý by nejraději plakal, že nemůže zůstat v posteli nebo aspoň na gauči. Olívie by byla ráda, kdyby byl tatínek průhledný a ona by viděla na to, co se děje vpředu přímo před tatínkem, vždyť třeba právě to je to nejdobrodružnější.

Slunce svítí — to Olívie vidí — a po nebi plují saka mráčeků. Nebo jsou to snad doopravdy ovečky? Tatínek jede správně, kolo se nenaklání a Olívie ze sedačky nevypadává. Kolo skřípe nebo šustí, drnčí nebo kvílí, a Olívie nezná toho příčinu a vůbec se nad tím nechce zamýšlet. Do nosu jí foukl větřík, do ucha se posadil malý vrabec a jede s Olívií do lesní školky. Ale ne, směje se Olívie, kdepak vrabec, to nejde! Ale v uchu cosi nařiká a pípá, není to třeba nějaká hňamaňa nebo čírokézí finta čili výstřelek? Ach ne, coby! Olívie má čepici, tu nesmí vítr odfouknout,

ležet, víš. Já jsem taky ležela, ale hned jsem se probudila, abych všechno stihla, víš. Co už jsem všechno stihla? Vidiš, už nemám pyžámko. Už mám sukýnku a maminka mě převleče do baletky, víš. Rukávky jsou průsvitné, abych se nepotila. Baletky tančují na špičkách, ale ne jako ty, jen jako já. Ty nejsi přece baletka! Víím, že chceš být baletka, ale to nejde. No, tak to jsem všechno stihla. A za chvíli budu snídat, pojď taky. Musíš si obléct kalhoty a košili, a co tak ještě. Podívej, baletka se točí takto!“

A Olivie se točila, zatímco Moučka bručel.

Z okna se linula píseň města, jež se kadeřilo pachy, stejně jako se kadeřily vlasy neznámé baletky a vlnily a pohupovaly se v malém pokoji, jenž byl rozčilován přítomností kostěného těla, pod nímž praštelá péra laciné postele. Moučka vstal, a že se bude hned snídat, mléko pokaždé ohřát, pokaždé! Vzal Olivii do náručí, tu to trochu překvapilo, a vynesl ji do kuchyně, kde už v sporáku stála Oliviiina maminka a oba je srdečně vítala. Byla velmi milá, doporučujíc Moučkovi koupel a ostatní náležitosti. Olivie dostane ovesnou kaši — a mléko se podle Moučkova návodu ohřeje.

Když se pak probudil i Oliviiin tatínek, začaly se probírat možnosti prázdninových cest. Rodiče se na tuto závažnou věc připravili tak málo a nedbale, že to Moučku překvapilo, vzal tedy Olivii do parku, aby si rodiče mohli tu tak velmi vážnou záležitost dobře rozmyslet.

Olivie jela na odrážedle. Moučka nesl růžovou mikinku, kterou si na ulici zastrčil do zadní kapsy kalhot. Je třeba říct, že ačkoliv se Olivie musí odrážet dostatečně silně, aby uvedla vozidlo do pohybu, její zájmy jsou tak široké, že je její pohyb neustále přerušován. A tak se pořád zastavovalo a Olivie se pořád ohlížela, jak daleko už je od domu, kde teď maminka s tatínkem hledají, kam se uchýlit na prázdniny, aby tam Olivii bylo dobře. Šli podél plotů, za jejichž latkami se hrály zahrádky plné květů a ovocných stromů, v plotech pak syčely plechové elektroskříně a za nimi byly vidět odhozené hračky či zaparkovaná barevná auta.

A občas někdo vyhlížel z okna, a nebyl to sedlák ani učitel, soudil Moučka, jenž vřele Olivii o všem poučoval, domnívaje se, že ji každé takové poučení povzbudí i k jízdě, avšak opak byl pravdou, neboť

Olívie a exponát

Na bílé dveře pokojíku, kde spal Moučka, někdo dvakrát zaklepal. Ticho, které následovalo, bylo tak tísnivé a tak se vším vrtalo, štiřilo a provlékalo se, že se nadzvedlo nejprve levé Moučkově víčko a hned poté i druhé, zvědava, co se děje. Tu se pomalu otevřely ony proslulé bílé dveře a objevil se nejprve kousek baculaté ruky a posléze i její nositelka, totiž nám známá slečna Olívie, jež hned ohlásila, že přináší velmi krásnou knížku, ze které by mohl Moučka číst, protože je skutečně obrovitánsky nadčasově krásná, neboť v ní vystupuje holčička Krása, jejíž dobré vychování všichni chválí, stejně jako je chválena i Olívie, když má čas být hodná a dopřeje se jí k tomu trochu klidu.

Moučkova očička se zachvěla a rozslzela, číst se mu vůbec nechtělo. Tvá očička se kroutí a mazlí pod víčky, Moučko, ty jeden naschválně, tak je otevři, prosím, a já tě budu poslouchat, řekla Olívie a zalezla si pod peřinu i se svým vřelým teploučkem, jež se pomalu přelézalo do ospalého Moučky.

Tim začalo ráno — takto nevinně —, jež se pak rozvinulo v cosi hrozivého. Stalo se totiž, že Olívie, jejíž tělíčko se tisklo pod peřinou k Moučkovi, prohlásila, že ve vedlejším pokoji se skrývá chobotnice

maják. Olivie nevěděla, co je maják, pojdme hned vybalit, zapálit oheň a všechno, co máme, musíme sníst. Ale nejdřív vařit! Tady jsou hrnce, lžice, tady talíře. Aha, oheň už hoří. (Tady je ale polštářů!)

Na ostrově nežila žádná zvířata, jak podotkla Olivie, a zničeňonici ji posedl strach. Na trávu rozložili plyšová zvířátka, která se hned proměnila v živá, neboť dostala hlad. Panenky, jichž bylo osm, se proměnily v děvčata a Olivie Moučkovi řekla, jak se jmenují a že ta třetí, ta Hana, bude mít brzy třetí pihu.

Kolem ostrova se rozprostíralo moře. Jídlo bylo chutné a po jídle, jak řekl Moučka, je dobré se prospat. S tím Olivie nesouhlasila a navrhla, aby se jeli projet, támhle přece vidí hezkou lodičku. Moučka pro ni musel doplavat. Když se nalodili, přišly velké vlny a Olivie plakala, že se převrhnou a utopí. Moučka se smál, že umí plavat, a bude-li to nutné, že ji zachytí a hned i zachrání.

Přepluli Práh a dostali se do jeskyně zvané Hala. Byla tam tma, odrážely se tam černé stíny a rostly tam cizokrajné rostliny s velkými zlými listy. Vystoupili a vyděšili se. Jeskyně je plná skřeků těch nejtajnějších zvířat, která ještě ani nemají jména! A co je tohle? Pařát zkřehlé lampasy! Tu zoban divomoura pekelného! Ach, to není jeskyně, to je naše hala, ano, hala, Moučko! vykřikla Olivie a chtěla utíkat zpátky k ostrovu, kde je světlo a knihovna. Avšak Moučka trval na tom, že budou pokračovat v cestě.

Unikli přísavkovitým Skvrnám a dostali se do Kadaně. V kuchyni prostě Moučka prohlásil, že jsou v Kadani a že tu bude klid, protože je to malé město, kde se nic neděje, a že si dají v hospodě rum a pivo, a jestli Olivie nechce, ať si jde jinam, Moučka má toho všeho tak akorát, on že jde do hospody a zakouří si v ní. I Olivie řekla, že si zakouří, a objednala si pivo a šest limonád, aby nebyla opilá tolik jako Moučka, který půjde opilý nazpátek a určitě zabloudí.

Objednali si a hovořili.

Moučka pravil: Tak se mně zdá, že támhle vidím cosi žalostného a že to na mě padá. Asi se budu moc trápit, až to na mě spadne.

Olivie řekla, že na ni nic nespadne, na ni určitě ne.

Moučka řekl, že se toho bojí a že má trápení.

Olívie a detektiv

Ani ne pětiletý Jeroným K. vstoupil na oslavu Olíviiných narozenin převlečen za detektiva, a hned jak se k tomu naskytla příležitost, pozatýkal všechny děti, které na oslavu přišly, a teprve když začal zatýkat i dospělé, okřikli ho, což způsobilo jen to, že začal pozatýkané děti vyslýchat a ty nejvíc podezřelé nechal odtáhnout do cel předběžného zadržení a okamžitě i jednu holčičku odsoudil k smrti dokázav jí, že zabila ve zlém úmyslu, zákeřně skryta za tmavým rohem velikého činžáku.

Zabila, a koho? ptala se zadržená, ještě ne pětiletá Eleonora Č., na což jí detektiv Kocián, neboť to bylo jeho pravé jméno, odvětil, že to musí nejlépe vědět sama a že to byl živý tvor, to se ví, i když ne člověk, to ať je jí ulehčením.

Eleonora ovšem trvala na svém a tvrdila neustále, že nikoho neviděla a že na tom místě nikdy nebyla a že ji to může dosvědčit stejně tak babička jako i rodiče a že by přece nemohla sama stát v noční ulici.

Detektiv Kocián toho však nedbal a prohlásil, že mrtvola byla pitvána a v jejích vnitřnostech se našel prsten s monogramem EČ, velmi pěkně zdobený.

Olívie a učitel

Klepání, vzešlé údery Olíviiny pěstičky, neslo se bytem, v němž ležel Moučka Moučkovič, a když ten zvuk dorazil až k němu, rozsypal se a změkl. Moučka se tomu usmál, vstal a jen tak v trenýrkách běžel otevřít.

Olívie vklouzla dovnitř v modré sukýnce a podivném žlutém tričku s mašličkami.

„A kde se tady berou mašličky?“ ptal se Moučka, jenž už se hnál do kuchyně vařit snídani. Olívie se neměla k odpovědi, a tak si Moučka rozlil mléko do misek, připravil si lupínky, jež se zlatě chechtaly v roztočilém praskotu, postavil na oheň mnoho hrnků, které se smaltované rozprostřely po kamnech, a prohlásil, že bude snídaně a že se musí čekat. A co že ty dvě mašličky.

„Dám si k snídani mléko a chřoustání,“ řekla Olívie a dvě mašličky se zachvěly na tričku, jež nesmlouvavě obepnulo ranní tělíčko.

„Brrrr!“ zachvěl se i Moučka, když předtím vrazil jako hřebík do koupelny.

„Šplíchance hlásí útok, kapky střílejí, zastavte průtok!“ ozývalo se, zatímco Olívie sledovala Olívii v zrcadle, které stálo v kuchyni na podlaze, a obdivovala se.